

THE OBLIGATION & LIMITS OF KIRUV

PART 2

(1) הגחות מימוניות (דעתות וג')

ואפילו אם ספק בידו אם יקבלו דברי צrik להוכיחו... אמנים אם ודאי לו שלא יקבלו או נראה דפטור... ורא"מ כתוב דמענש פטור אבל מעשה דחוקה תוכיח לא איפטר. אבל ה"ר משה מקוצץ כתוב בהחיה דהבא על יבמותו בשם שחיב לומר דבר הנשמע כך חיב שלא לומר דבר שאינו נשמע שנאמר אל תוכח לך פן ישנאך, ע"כ

(2) ש"ד (י"ד קנאנו)

دس"ל דבר היכי דאמרין בש"ס גבי נזיר אסור להושיט לו כוס יין דהינו דוקא בדרך עברי דנהרא ה"ה הכא, ויש מחמירין וסבירין דמ"מ אסור מדרבן אילו לא הו כמו תרי עברי דנהרא, וכל זה לדעת הרב, אבל לפעד"ג דלא פלייגי דכ"ע מודים להרՃכי ותוס' דבעוד כוכבי או מומר שרי ותוס' וחרא"ש וחר"ן מיר' בישראל שהוא חיב להפרישו מאיסור וכרכבת הרא"ש... משא"כ בעוד כוכבי וישראל מומר שאינו חיב להפרישו

ערוך השולחן (או"ח ת rhe:)

ודע רכל זה הוא בישראל המאמין אלא שיצרו תקפו לעשות ובזה שיק' תוכחה, אבל הפוקרים בדברי חז"ל באלו אין שיק' תוכחה שהרי הם מינים ואפיקורסים ואין להתווכח עםם

ביאור הלכה (תרתוב ד"ה אבל אם)

ודע דמסתברא דמה שפסק הרמ"א בדבר המפורש בתורה חיב למחות דוקא שהוא באקראי, אבל אלו הפורקי על למגמי כגון מחלת שבת בפרהסיא או אוכל נבילות להכuis כבר יצא מכל עמידך ואני מחיב להוכיחו, וכן איתא בתניא דא"ר פ"יח הוכח תוכחה את עמידך ועמידך שהוא אהובך ושהוא עמן ב תורה ומצוות אתה חיב להוכיח אותו אבל לרשות שהוא שונאך אין אתה חיב להוכיח אותו והעתיק זה הגרא"א בקיצור באדרת אליו

(3) רמב"ם (ממרים ג:ג)

במה דברים אמרים באיש שכפר בתורה שבعلפה במחשבתו ובדבריהם שנראו לו, והלך אחר דעתו הקלה ואחר שרירות לבו וכופר בתורה שבעלפה תחילתה כצורך וביתוס וכן כל התועים אחרים, אבל בני התועים האלה ובני בניםיהם שהריכזו אותם אבותם ונולדו בין הקרים וגדלו אותם על דעתם, הרי הוא כתינוק שנשבה ביניהם וגדלו בו ואינו רוצה לאחיו בדרכי המצאות שהוא הוא כאנוosa ואעפ' שמע Ach"c [שהוא יהודי וראה היהודים ורדתם הרי הוא כאנוosa שהרי גודלו על טעותם כך אלו שאמרנו האוחזים בדרכי אבותם הקרים שטעו, לפיכך ראוי להזכיר בתשובה ולמשכם בדברי שלום עד שיחזרו לאיתן התורה.

שוו"ת בניין ציון החדשות (ס"י ג)

והנה עד כה דברנו מיעיקר הדין איך לדון מחלת שבת בפרהסיא, אבל לפושעי ישראל שבמנינו לא ידענא מה אידען בהם אחר שבעו"ה פשתה הבהרת לרוב עד שברובם חולול שבת נעשה כהיתר, אם לא יש להם דין אומר מותר שرك קרוב למזיד הוא, ויש בהם שמתפללים תפילה שבת ומקדים קידוש היום ואח"כ מחללים שבת במלאות דאוריתא ודרבן, והרי מחלת שבת נחשב כמורב בלבד מפני שהכופר בתשבת כופר בבריאות ובכבודה, וזה מודה ע"י תפילה וקידוש, ומה גם בבניםיהם אשר קמו תחתיהן אשר לא ידעו ולא שמעו דיני שבת שדומין ממש לצדוקין דלא נחשבו כמומריםAuf שמחילין שבת מפני שימושה אבותיהם בידיהם והם כתינוק שנשבה לבן עבדי כוכבים

שוו"ת מלמד להויל (או"ח סי' כט)

ואפשר ששםכו ע"ז מה שבתוב ג"כ בשוו"ת בניין ציון החדשות סי' כ"ג שמחלי שבת בזמנינו נחשים קצת כתינוק שנשבה לבין הנקרים, מפני שבעה"ר רוב ישראל בארץנו מחללי שבתם, ואין דעתם בזה לכפור בעיקרי אמונהינו עי"ש, וכן הגיד לירב מ"ה מושלים ולמן הכהן ז"ל בשם הגאון בעל שואל ומישיב שכתב שהאנשימים מאמריקה אינם נפסלים עי" חילול שבת שלהם מפני שהם כתינוק שנשבה לבין הנקרים

חו"א (י"ד א:)

תינוק שנשבה בין העכו"ם דינו בישראל ושהיותו מותרת, שהוא בחוקת שאם יודיעו והוא שודל עמו בשיעור השתדרות שהוא ראוי לשוב לא יזר לבלתי שב, אמנם אחר שהשתדרלו עמו והוא מזיד וממאן לשוב דינו במומר. ושיעור ההשתדרות תלוי לפי התבוננות הדינים... ובאמת צריך לדון על כל איש ואיש בפרט

(4) גמ' בא קמא (סט).

ותננו: כרמ רבעי היו מציינים אותו בקוזות אדמה, סימנא כי אדרמה, מה אדרמה איכה הנהה מינה, אף האי נמי כי מפרקא שרי לאיתהני מינה; ושל ערלה – בחרסית, סימנא בחרסית, מה חרסית שאין הנהה מינה, אף האי דלית ביה הנהה מינה; ושל קברות – בסיד, סימנא בחירות עצמות ... אמר רבנן שמעון בן גמליאל: בד"א – בשביית הרפקר נינהו, אבל בשאר שני שבוע – הלעיטהו לרשות ימות; והצנועין מניחין את המעות, ואומרים כל הנלקט מזה מחולל על המעות הללו

שוו"ת חוות יאיר (ס"י קמ"ב)

ואני תמה מאר על לשון זה והמשמעות בפשטיה שלא בלבד בהאי מלאה גופה אלא נקייד להזהירו מאיסור אם בלה"ג יש בו עוד איסור שעבורו, רק בכל שהחזק רשות גם ממשער דשרי לספינהו איסור בידים, ואיך יתכן זה ואנו מוזהרין על כל איש ישראל להזהירו בחשש שוגג ולמנעו בכל כוחינו ממזיד... ואפילו את"ל בזה דאמ' יאכל הרי רשות הוא לנו לא מוטל להזהירו בזה הדבר עצמו והלעיטהו לאו דוקא, מ"מ קsha הרי ק"ל החשור לדבר אחד איןו חשוד לד"א כ"ש אם חמיר מני... ומ"י שיילה ארוכה למחלתי בזה רופא אומן יקרה

שוו"ת מהרש"ם (ח"ז סי' קיד)

וע' בעקודה שער כי שביאר עון סדום והביא שם עובדא שנתוכח לבלי להתריר להזיק קידושים פניו ב כדי שינצלו החותאים מאיסור א"א, והוכיח כי אפי' חטא קטן שנעשה ברשות ב"ד גדול מחתא חמור שנעשה שלא ברשות ב"ד ע"ש דבריו הנעים... כי מי שלא קיבל והבדעתו אין לו חלק בבניה ונחלה בתורת אלקיות

שוו"ת צי"ז אליעזר (ח"ז סי' כב)

ובכל גם ככלפי העבריין גופה אסור לפענ"ד שב"ד יתנו לו גושפנקא דירחו להתריר באיסור שבות ולהיות עומד על גבו על כך ב כדי להציגו בכך שלא עברו בשירותו על איסור דאורייתא, כי חמור מאר חטא הבא עליו והנעשה ברשות בית דין גם אפילו כשהחטא כשלעצמו מהקלים, הרבה יותר מחתא היחיד בלי רשות והסכמת ב"ד גם אפילו כשלעצמו הוא מהחמורים ביותר. עד שモטב לעזוב הרשות לנפשו, בחינת של הלעיטה לרשות ימות, ולא לחתת לו להיות נבל ברשות התורה לעבור אפילו על עבירה קלה